

Упекохъ два, три пръсца,  
Патки и кокошки;  
Донесохъ и ягънца  
И отъ стадо-то дзвиски.  
Кой-то доди — се донѣси  
Кръваи и гозби,  
Плоскъ с' вино съкій носи  
И други-тъ потрѣби.  
Дѣдо Димо благославя  
И лозье дарява,  
А майка имъ — до двѣ гривни  
И съсъ теле кравъ.  
Вси роднини имъ врѣкохъ:  
Кой — тиганъ, кой — котле,  
Нѣкой баби имъ дарихъ  
По яркъ и петле.  
Съкій яди, весели ся —  
Гайда-та свираше —  
Кой щя хоро — улови ся,  
Игра колко щѣше.  
Много пѣсни ся испѣхъ,  
Приказки слушахъ.  
И добро имъ вси желяхъ  
И благославяхъ:  
Да живѣйтъ да ся имѣтъ  
Вѣрно да ся обычѣтъ  
Добри дѣца да извѣдѣтъ  
И да ги задомиѣтъ,  
Прѣстъ да стиснатъ у рѣцѣ си,  
Тя злато да стани,  
Да ся имѣтъ помежду си,  
Кѣтъ гълъби млади.  
Подиръ това веселіе,  
Съкій си отиди;  
Неячо остана да живѣе  
В' дѣдови Златеви.